

цата, и ето съмнѣнията изчезнаха, надеждитѣ ни се објднаха, очакванията на народа ни се изпълниха и тържеството на скъпата свобода настана въ нашата земя. Велико е това събитие, многознаменателно е то. Съ придобиването на свободата придобихме законното и естествено човѣшко право — да уреждаме сами сѣдбинитѣ на народа ни. Народната честъ, народното ни благополучие и бѣдещето, — това драгоцѣно и свещено съкровище, е въ нашитѣ рѣцѣ. Нека съумѣемъ да го запазимъ дълговѣчно, съ единственъ завѣтъ за бѣдното поколѣние да го съхранява и то като най-скъпо и най-драгоцѣнно бащино наслѣдие.

Тоя, който ни вдѣхна животъ и сила, който ни начерта и посочи народенъ идеалъ, е любимиятъ графъ Николай Павловичъ Игнатиевъ, когото всенародно чествуваше българската столица на 21-й септемврий 1902 година.

Слѣдъ величествения образъ на Царя-Освободителя, всрѣдъ великитѣ борци и виновници за свободата на родната ни земя, нѣма по-величавъ за българина образъ и по-заслужилъ дѣецъ отъ графа Игнатиевъ; той е въплотителятъ на националното и духовно единство на българския народъ. Него чествуваше и величаеше отсърдце българскиятъ народъ въ тоя великъ часъ.

За българския гражданинъ, който бършеше съзи отъ очитѣ си отъ радостъ въ тоя часъ, при щастието да види въ своята родна срѣда скъпия гостъ—графъ Николай Павловичъ Игнатиевъ, нѣма нужда да го запознаваме съ живота на тоя великъ защитникъ на българското дѣло, а това ще сторимъ за поколѣнието, на което се завѣщава да не забравя навѣки твореца на Санъ-Стефанска България.